

Твій подих чую біля свого вуха...

Рись

Твій подих чую біля свого вуха
І губи спрагли, кислі від вина.
В такий момент живу твоїм лиш духом,
Своїм чуттям. І вічність нам дана.

Своїм вогнем мене заллеш і втопиш.
Зігріюсь я. Хай навіть і згорю!
Коли ти поряд, щось зі мною робиш,
Що на ногх вже майже не стою.

Це не любов, бо я так вже не хочу,
Але від подиху біжить по жилах струм.
Ти далі, знаю, підеш теж охоче.
Та нащо це? Лиш привід зайвих дум...

Своє багаття пвлиш. Це природно.
Чого ж я бачу море, дикий пляж?
Благаю я, питай про що завгодно,
Про почуття питанням не обтяж.

Я полетіла би із радістю на погук,
Мені потрібні так твої уста!
І знову чую твій гарячий подих...
Навіщо складнощі? Й так доля не проста.

А я все більше потребую твої пальців,
Що несміливо бігли по спині.
А поїзд мчить, та надто мало станцій.
І це жахає. Стіни затісні.

Боюся щось від себе загубити,

І наче гімн: Чи скоро наш кінець?
Коли без тебе вже невмозі я прожити,
Тоді піду
у літо
навпростець.

Жовто-блакитне Ми народились не тут,
А в зовсім іншій країні,
Хоч в місті той самий бруд,
А поза — той степ і донині.

Кружляє всевидячій крук.
Хоч "воля" — вже слово повжите,
Пробили майданів ми брук,
Як тонкі паростки жита.

У місті червоних знамен
Був колір вже сонця й склепіння.
Шукали нових ми імен
І рвали з душі павутиння.

Згадаймо, хто йшов перед нами —
Було замість стягу їм небо,
Хто йшов золотими ланами,
Свободи відчувши потребу.

Незламний дух волі на згадок —
Нам предки залишили дар.
Щоб не розгубили цей спадок,
Хай в серці палає стожар.

А щоб не забути, ми маємо спомин.
Із давніх давен майорить
Той прапор, де дзвін бань величних церковних
Пливе в василькову блакить.